

Hồi 17**Trường Tiểu Thiên Quân**

AAƯa gió thổi, mọi người đều nghe lòng trĩu nặng dị thường. Nam Cung Thường Thứ chậm chậm đặt tử thi của Điểm Thương Yến xuống.

Nam Cung phu nhân lấy ra một chiếc khăn lụa băng bó vết thương nơi bắp tay cho Nam Cung Bình, khẽ nói:

- Bình nhi hãy quơ tay thử xem có thương đến gân cốt không ?

Nam Cung Bình vung vẩy tay, cảm thấy máu nóng trong lòng như tụ lại một chỗ, nghẹn ngào nói:

- Không ...

Lỗ Thiên Tiên trông thấy tình thương tha thiết giữa hai mẹ con, nghĩ đến bản thân mình một đời cô đơn, bất giác xót xa cúi đầu xuống, lẳng lặng nhặt lấy chiếc ấm rượu bên chân, lắc nhẹ hai cái, nghe dường như còn được một ít rượu thừa, bèn ngửa nắp ra ngửa cổ nốc cạn, đoạn vung tay ném ấm rượu ra ngoài, những tiếng "coong coong" vang lên, ấm rượu lăn xuống bậc cấp.

Tư Mã Trung Thiên nắm chặt song quyền, bỗng nghe lại có tiếng vó ngựa vang lên trong bóng tối, dường như không chỉ một hai con.

Nam Cung Thường Thứ ngẩng lên nói:

- Tư Mã huynh, có phải những vị huynh đệ mà Tư Mã huynh đã để lại ở ngoài trang vào đó không ?

Tư Mã Trung Thiên phóng bước ra ngoài bậc thềm, chỉ thấy bốn con tuấn mã chậm chậm lao tới dưới cơn mưa, định thần nhìn kỹ, trên yên ngựa không hề có người, chỉ con sau cùng có cắm chéo một ngọn cờ đỏ, một cơn gió mạnh thổi qua, ngọn cờ cũng bị cuốn rơi xuống đất, thoáng chốc đã bị đất sình nhuộm thành màu nâu.

Tư Mã Trung Thiên rúng động cõi lòng, lùi sau ba bước, người chao đảo hai lượt, một tay vịn vào ngạch cửa lẩm bẩm:

- Thế là hết ... hết rồi ...

Nam Cung Thường Thứ thất sắc:

- Chẳng lẽ các vị đệ huynh ở ngoài trang cũng đã bị độc thủ rồi ư ?

Tư Mã Trung Thiên đau xót:

- Có ngựa mà không người tất nhiên là dữ nhiều lành ít..

Bỗng vung mạnh hai tay, ngựa mặt quát:

- Lũ chuột chết, lũ thất phu Quần Ma đảo, có giỏi thì hãy ra đây so tài cao thấp với Tư Mã Trung Thiên này chứ ở trong bóng tối mà ám toán đâu phải là trang hảo hớn.

Trong tiếng quát đã chộp lấy ngọn thiết kích khi nãy đã bị rơi trên bậc thềm, vung lên như điên cuồng lao xuống bậc cấp, kích phong vụt vù đánh bạt mưa gió sang bên, bốn con tuấn mã hoảng hốt hí vang, sải vó bỏ chạy ra xa.

Nam Cung Thường Thứ thất thanh:

- Tư Mã huynh ...

Ngay khi ấy trong rừng bỗng có ba bóng đen phóng ra. Tư Mã Trung Thiên vung tay, ngọn thiết kích liền hóa thành ba đóm bạc, "phụp phụp phụp" ba tiếng, ba cái bóng đen đều xuyên vào mũi kích.

Nam Cung Thường Thứ trong cơn kinh hãi cũng phi thân phóng xuống bậc cấp, chộp vai Tư Mã Trung Thiên, trầm giọng nói:

- Tư Mã huynh hãy bình tĩnh !

Tư Mã Trung Thiên quát tháo âm ỉ, song bị Nam Cung Thường Thứ kéo lên thêm nhà mọi người nhìn kỹ, bất giác đều rợn người, thì ra trên mũi kích là ba cái đầu người máu me đầm đìa.

Nam Cung Thường Thứ chỉ sợ Tư Mã Trung Thiên quá nóng giận rồi đâm ra loạn, lập tức vung tay vỗ vào bả vai đại huyệt trên người Tư Mã Trung Thiên.

Tư Mã Trung Thiên liền cảm thấy hung khí trong lòng dịu xuống, thơ thẩn nhìn người trên mũi kích, hồi sau mới run giọng nói:

- Quả nhiên là các người ...

"Keng" một tiếng, ngọn thiết kích trên tay rơi xuống đất.

Lỗ Thiên Tiên dấm mạnh vào lòng bàn tay giọng căm hờn:

- Chẳng lẽ người của Quần Ma đảo đúng là hạng chuột nhắt chỉ biết giở trò ám toán ?

Lúc này mọi người đều hết sức kích động, Lỗ Thiên Tiên quét mắt nhìn, lớn tiếng nói tiếp:

- Lỗ Thiên Tiên không tin bọn chúng thấy đều ba đầu sáu tay, bằng vào võ công của tiểu đệ với đại ca, chẳng lẽ ...

Nam Cung Thường Thứ trầm giọng:

- Nhị đệ.

Tiếng nói ông dường như có sức mạnh trấn định lòng người, chỉ một tiếng gọi khẽ đã khiến Lỗ Thiên Tiên im lặng ngay.

Nam Cung Thường Thứ nghiêm giọng:

- Tạm không kể thế địch yếu mạnh, nhưng địch ở trong tối, còn ta ở ngoài sáng, chỉ bấy nhiêu chúng ta cũng đã kém thế rồi, nếu không bình tĩnh hầu dĩ tĩnh chế động thì cục diện hôm nay không cần chiến đấu cũng phân ra được thắng bại rồi.

Nam Cung Bình cúi đầu xuống, đắm mắt nhìn những hạt minh châu trong bãi máu.

Lỗ Thiên Tiên lặng thinh một hồi chậm rãi:

- Chờ đợi thế này thì biết đến bao giờ ?

Tư Mã Trung Thiên vụt quay lại gần giọng nói:

- Tư Mã Trung Thiên này thà xông vào trong bóng tối liều một phen sinh tử với chúng chứ cũng không muốn ở đây chờ đợi thế này, vậy quả thật còn khó chịu hơn là chết.

Nam Cung Bình quay sang nhìn thẳng vào phụ thân, tuy chàng chưa lên tiếng, song vì phấn khởi trong ánh mắt cũng đã chứng tỏ hướng của chàng thà là lập tức quyết chiến còn hơn là thắc thỏm ngồi chờ.

Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Sự sống chết là việc nhỏ, thất ước là việc lớn, dòng họ Nam Cung này chưa bao giờ có người thất ước với ai cả. Ngày nay Nam Cung thế gia mặc dù đang sắp băng hoại, nhưng cũng không thể thất ước với người, vô luận thế nào cũng phải chờ sứ giả của Chư Thần điện đến mang số tài vật này đi theo đúng lời hứa, bằng không Nam Cung Thường Thứ này chết cũng khó thể nhắm mắt.

Ông nói rất chậm và nặng nề, từng chữ từng lời đều hàm chứa sức mạnh không thể chống lại được, khi ông nói xong, không một ai lên tiếng nữa, thờ thẫn nhìn ra ngoài trời gió mưa vẫn vũ, mọi người đều ngập đầy tâm sự.

Hồi lâu, Nam Cung phu nhân bỗng khẽ nói:

- Bình nhi có cần thay bộ y phục sạch sẽ không ?

Sự chú ý của bà dường như không lúc nào rời khỏi đứa con trai yêu quý, Nam Cung Bình cảm kích lắc đầu.

Lỗ Thiên Tiên bật cười nói:

- Kẻ khác thấy Bình nhi ăn mặc thế này, ai dám tin y là đứa con trai độc nhất của Nam Cung trang chủ, có lẽ đi cùng với Lỗ Thiên Tiên này thì giống hơn.

Nam Cung phu nhân khẽ thở dài:

- Hôm nay tôi với đại ca nếu có điều bất trắc, lão nhị gia xin hãy hết sức chăm lo cho Bình nhi.

Lỗ Thiên Tiên trợn mắt, ngược mặt cười:

- Nếu hai người quả có điều bất trắc, chả lẽ Lỗ Thiên Tiên này còn một mình ở lại thế gian hay sao ?

Nam Cung phu nhân thoáng chau mày:

- Sao lại không thể sống một mình trên thế gian, cõi đời này còn cần đến lão nhị nhiều lắm !

- Vì sao Lỗ Thiên Tiên này phải sống một mình, trên cõi đời tuy có rất nhiều việc, song kẻ này chẳng màng đến nữa, được cùng chết với đại ca và đại tẩu, trên đường xuống suối vàng cũng được đông vui, vậy chẳng hơn sau này phải làm cô hồn dã quỷ hay sao ?

Nam Cung Thường Thứ mỉm cười thở dài.

Nam Cung Bình nghe lòng vô cùng cảm khái, bỗng thấy Tư Mã Trung Thiên phấn chấn tinh thần reo lên:

- Đến rồi ...

Chỉ nghe tiếng bước chân rất chậm và khẽ theo gió vọng đến, tiếng bước chân mỗi lúc càng gần, tâm trạng mỗi người cũng mỗi lúc càng căng thẳng.

Nam Cung phu nhân rón rén dựa vào người Nam Cung Thường Thứ, đồng thời nắm lấy tay Nam Cung Bình.

Lỗ Thiên Tiên đưa mắt nhìn, vẻ buồn chợt vút qua mặt, ông phóng bước ra cửa, một cơn gió thổi tạt nước mưa vào mặt ông.

Sau cùng trên bậc tam cấp cũng xuất hiện ba bóng người chậm chậm đi lên, dáng vẻ hết sức hòa hoãn, như thể chẳng có ác ý gì cả.

Lỗ Thiên Tiên quát lớn:

- Ai đó ? Nếu không báo danh thì ta xem các người như bọn cường đạo đấy !

Một trong ba người ấy khẽ buông tiếng đờng hắng, trong bóng tối chỉ thấy đầu y bóng nhẵn, dường như là một tảng nhân, cất chân một cái đã đến trước mặt Lỗ Thiên Tiên.

Lỗ Thiên Tiên thoáng ngăn người, ưỡn ngực không nhường lấy nửa bước, tảng nhân ấy trầm giọng nói:

- Lão nạp không thường lai vãng trên chốn giang hồ, dù có nói danh tánh ra thì thí chủ cũng không biết.

Lỗ Thiên Tiên chú mắt nhìn, chỉ thấy lão hòa thượng này toàn thân ướt sũng, râu bạc phát phơ, thần sắc có vẻ trang nghiêm hòa nhã lạ thường, dịch ý lập tức giảm đi mấy phần.

Hai người kia cũng kế tiếp lên đến, một người đầu đội nón chóp, mặc áo xanh sẫm, tay xách một cái bao bố ướt sũng, chiếc nón chóp phủ xuống tận vai nên không trông thấy mặt, một người tóc búi cao và cài trâm đen, quần trắng áo dài lam, là một vị đạo sĩ.

Ba người phục sức tuy khác nhau song thấy đều thần thái hiền lành.

Lỗ Thiên Tiên cất giọng ôn tồn:

- Hiện tại đây đang có biến cố, các vị đến đây việc gì ?

Lão hòa thượng chấp tay mỉm cười:

- Lão nạp đến đây chính là vì biến cố phi thường của Nam Cung sơn trang, nếu thí chủ không hoài nghi, để lão nạp vào trong sẽ nói rõ tận tường.

Lỗ Thiên Tiên thoáng do dự, song ba người ấy đã cất bước đi vào đại sảnh.

Nam Cung Bình chợt động tâm thầm nhủ:

- Hiện ở ngoài sơn trang sát cơ trùng trùng sao ba người này lại vào đây bình yên thế nhỉ ?

Chàng bất giác sinh lòng hoài nghi, ngẩng lên nhìn, những thấy phụ thân vẫn hết sức điềm tĩnh, bèn cũng lấy làm yên dạ.

Lão hòa thượng nọ vừa bước vào đại sảnh liền lớn tiếng niệm một câu phật hiệu, chậm chậm nhắm mắt lại như không muốn trông thấy cảnh máu đổ trong sảnh, cúi thấp đầu chậm rãi nói:

- Chỉ vì những thân ngoại vật này mà làm tổn thương nhiều nhân mạng như vậy, thí chủ không thấy tội nghiệt quá nặng sao ?

Nam Cung Thường Thứ thở dài:

- Việc này không phải bổn ý của tại hạ, thật là cực chẳng đã, nhưng sau ngày hôm nay, tại hạ ắt sẽ đến trước mặt Đức Phật sám hối hứa nguyện, rửa sạch vết máu hôm nay.

Lão hòa thượng chợt mở mắt:

- Thí chủ đã nói vậy đủ thấy hãy còn chút thiện tâm, buông đao đồ tể xuống lập tức thành Phật ngay, thí chủ sao không đem những mầm họa này hóa cho Đức Phật Như Lai làm tiền hương hỏa tạo thiện duyên cho con cháu mai sau ?

Mọi người đều thoáng biến sắc mặt, Nam Cung Thường Thứ nói:

- Tại hạ tuy có ý ấy, nhưng đáng tiếc là số tiền tài này không còn là của tại hạ nữa.

Lão hòa thượng mỉm cười:

- Người xuất gia nghiêm cấm dối trá, số tiền tài này rõ ràng là còn ở bên thí chủ, sao lại không phải là của thí chủ nữa ?

Tư Mã Trung Thiên tức giận quát:

- Dù là của Nam Cung huynh, nhưng không hóa cho đại sư thì sao, chả lẽ đại sư định cưỡng đoạt ?

Lão hòa thượng vẫn mỉm cười:

- Nếu các thí chủ không muốn tạo thiện duyên này thì ở nơi đây không còn việc của lão nạp nữa.

Đoạn phát tay áo lùi sau ba bước, chậm rãi nói tiếp:

- Nhưng lão nạp hôm nay đã có duyên hội ngộ với thí chủ, sau này thí chủ chết đi, lão nạp ắt sẽ niệm kinh siêu độ vong hồn cho các thí chủ.

Mọi người cùng nhìn nhau, Tư Mã Trung Thiên gằn giọng:

- Kẻ này có chết cũng không cần đại sư bận tâm đến, hãy mau lui ra ...

Đạo sĩ lam bào bỗng cười ha hả nói:

- Nơi ấn đường (giữa chân mày) của thí chủ u ám, khí sắc rất là tệ, tuyệt đối không được nóng giận, bằng không ắt sẽ gặp họa sát thân, xin hãy khắc ghi.

Tư Mã Trung Thiên ngực phập phồng, mặt đầy tức giận.

Lão nhân áo xanh chậm rãi đi đến trước mặt Tư Mã Trung Thiên, bỗng đưa tay gỡ nón lên, lạnh lùng nói:

- Chả lẽ các hạ không tin lời ông ấy sao ?

Tư Mã Trung Thiên tức giận:

- Không tin thì sao ...

Ngước mắt nhìn, chỉ thấy mặt lão nhân áo xanh ấy từ mũi trở lên chằng chịt vết sẹo đao kiếm, mày tóc đều nhăn nhui, hai mắt ngập đầy hung quang, ông chưa từng trông thấy một gương mặt xấu xí hung tợn đến vậy bao giờ, bất giác không nói tiếp được nữa.

Vợ chồng Nam Cung Thường Thứ và Nam Cung Bình đều nghe lòng ớn lạnh, Lỗ Thiên Tiên cũng hết sức lấy làm hối hận để cho ba người này đi vào.

Lão nhân áo xanh cười ha hả:

- Đừng sợ, đừng sợ ! Tại hạ tuy mặt mày hung ác nhưng lòng dạ rất hiền từ, là một người buôn bán đàng hoàng, họ hai người đã tay không đến đây hóa duyên, còn tại hạ thì có mang theo hàng hóa đến đây trao đổi một cách sòng phẳng.

Khi cười mặt mày càng thêm gớm ghiếc, tiếng cười chói lói như búa sắt nện vào trống đồng.

Nam Cung Bình, Lỗ Thiên Tiên và Tư Mã Trung Thiên mặt mày nghiêm nặng, lẳng lẳng theo dõi diễn biến.

Nam Cung Thường Thứ mỉm cười:

- Các hạ đã mang đến hàng hóa gì, sao không đưa ra cho mọi người xem thử ?

Lão nhân áo xanh gật gù:

- Nam Cung trang chủ quả nhiên cũng là người buôn bán làm ăn ...

Đoạn trút ngược chiếc bao bọc trong tay đổ ra những cái đầu trắng nhớn bởi nước mưa cười rộ nói:

- Món hàng này bảo đảm còn tươi tốt, một cái đầu đổi lấy một chiếc rương, Nam Cung trang chủ thấy sao ?

Nam Cung Thường Thứ lạnh lùng:

- Một cái đầu đổi lấy một chiếc rương, cuộc trao đổi này cũng được đấy, có điều là món hàng này không được tươi lắm.

Lão nhân áo xanh thoáng ngạc nhiên:

- Trang chủ muốn tươi hơn nữa ư ?

Nam Cung Thường Thứ đột nhiên lướt đến xách một chiếc rương lên, trầm giọng nói:

- Nếu các hạ cắt đầu mình xuống tức khắc chiếc rương này sẽ thuộc về các hạ ngay.

Lão nhân áo xanh bật cười ha hả:

- Bán buôn không thành thì cũng còn nhân nghĩa, trang chủ hà tất muốn lấy mạng tại hạ.

Hai tay xua lia lịa, quay người bỏ đi.

Mọi người đều chưng hửng, chỉ thấy lão nhân áo xanh bỗng đưa chân trái móc một cái hất tung một cái đầu bay thẳng vào mặt Tư Mã Trung Thiên, thừa thế xoay người một vòng, tay phải đặt lên chiếc rương trong tay Nam Cung Thường Thứ, tay trái bổ vào vai Nam Cung phu nhân, chân phải hất mạnh lại một cái đầu tung lên, bay thẳng về phía Lỗ Thiên Tiên, kèm theo tiếng gió vụt vù hết như một quả lưu tinh chùy.

Tư Mã Trung Thiên vừa ngăn người chợt thấy một cái đầu người bay vút tới nhất thời không kịp tránh né, vội vung tay phóng ra một chưởng, đánh văng cái đầu ra xa mấy trượng, bay ra ngoài đại sảnh, chợt thấy gương mặt của cái đầu ấy dường như rất quen, thì ra là một vị tiêu sư dưới tay mình, bất giác rợn người, tởm lợm đến cơ hồ muốn nôn tháo ra, giận dữ thét vang, vù tung ra một quyền.

Lỗ Thiên Tiên lệ làng lách người sang bên vài thước, chỉ nghe tiếng gió vút qua cạnh bên, rồi thì "bình" một tiếng, đầu người va vào vách tường.

Nam Cung Thường Thứ nắm chặt tay xách, cảm thấy một luồng sức mạnh truyền qua chiếc rương, vội vận kinh phản kích.

Nam Cung phu nhân xoay người chuyển bước, hữu chưởng bổ ngược vào cổ tay lão nhân áo xanh.

Lão nhân áo xanh bật cười ha hả, tự nhiên lạng người ra xa, Nam Cung Thường Thứ đẩy rương tới, Nam Cung phu nhân không thu quyền kịp, "bình" một tiếng đâm vào rương vỡ tan, châu báu rơi vãi đầy mặt đất.

Nam Cung Bình kinh hãi nhủ thầm:

- "Lão già này tay chân đã sử dụng cùng một lúc, một chiêu bốn thức tấn công bọn người mà uy lực cũng còn như vậy, võ công quả là ghê gớm, sao trong giới võ lâm chưa từng nghe nói đến lai lịch của người này nhỉ."

Lão hòa thượng nọ mỉm cười nói:

- Nam Cung đàn việt nội lực khá lắm, Nam Cung phu nhân chưởng thế nhanh nhẹn, so ra nhị vị cũng đáng kể được là bậc cử nhân tiến sĩ, còn vị thí chủ này thì.

Đưa mắt nhìn sang Tư Mã Trung Thiên cười nói tiếp:

- Chẳng qua chỉ là một tú tài bé con, nếu muốn bằng vàng đề tên thì còn phải khổ luyện thêm vài năm nữa.

Lỗ Thiên Tiên lạnh lùng hỏi:

- Còn kẻ này thì sao ?

Đột nhiên lao tới xuất thủ tấn công lão hòa thượng.

Lão nhân áo xanh cười nhạt:

- Người thử tài là lão phu, các hạ đã chọn lầm người rồi !

Đồng thời phóng bước tới cản trước mặt Lỗ Thiên Tiên, phóng một chưởng vào giữa song quyền Lỗ Thiên Tiên.

Lỗ Thiên Tiên song quyền chập lại với chiêu "Thiết tỏa phong giang", nếu khuỷu tay của lão nhân áo xanh mà bị kẹp trúng, e sẽ lập tức gãy nát ngay.

Lão hòa thượng mỉm cười:

- Khá lắm !

Lão nhân áo xanh vung tay, hai ngón như móc câu bổng phóng tới xỉa thẳng vào mặt Lỗ Thiên Tiên.

Lỗ Thiên Tiên quát lớn, bất thần tung một cước lên.

Lão hòa thượng lắc đầu:

- Tệ quá !

Chỉ thấy lão nhân áo xanh tả chưởng trấn xuống, bổ vào cổ chân Lỗ Thiên Tiên. Đôi cước của Lỗ Thiên Tiên vốn là công người tự cứu, Lỗ Thiên Tiên lại trở thành bị công, mới thấy bấp chân sắp bị tàn phế, nào ngờ Lỗ Thiên Tiên bổng há to miệng, ngoạm vào ngón tay lão nhân áo xanh.

Lão nhân áo xanh thoáng chững hững, vội triệt chiêu biến thế.

Lão hòa thượng bật cười ha hả:

- Khá lắm, khá lắm ! Chỉ bằng vào chiêu miệng ấy cũng có thể được tuyển làm hiệu liêm rồi.

Lão nhân áo xanh trở mắt:

- Đó là chiêu thức gì thế ?

Lỗ Thiên Tiên cười khẩy:

- Các hạ chưa từng thấy ư ? Hắc hắc, quả là kém hiểu biết.

Trong khi ấy hai người đã xáp vào giao đấu, thoáng đã qua mười mấy chiêu, chiêu thức của Lỗ Thiên Tiên tuy không đúng khuôn phép lắm, song hết sức ác liệt, lão nhân áo xanh chẳng làm được gì ông, Tư Mã Trung Thiên xem đến thừ ra tại chỗ.

Đạo sĩ lam bào khẽ buông tiếng thở dài:

- Thật không ngờ trong đương kim võ lâm cũng còn được vài ba tay giỏi thế này, hạ sát đi thì thật không đành lòng.

Nam Cung Bình bổng lạnh lùng nói:

- Trong Quần Ma đảo nếu thấy đều có hạng như các người, vậy thì Quần Ma đảo mà mọi người trong giới giang hồ khiếp sợ như hổ báo, xem chừng cũng chẳng ghê gớm như là lời đồn đại.

Đạo sĩ lam bào trở mắt:

- Chàng trai kia sao biết bọn ta đến từ Quần Ma đảo ?

Nam Cung Bình cười khẩy:

- Mặt ngoài hiền lành nhưng lòng dạ độc ác, lời lẽ xảo trá, võ công không kém, lại gớm đến mức có thể vào quan tài được rồi, nếu không phải đến từ Quần Ma đảo thì còn đâu nữa ?

Đạo sĩ lam bào cười ha hả:

- Khá lắm, chàng trai trẻ quả nhiên có chút đầu óc ...

Chưa kịp dứt lời Nam Cung Bình đã nhặt lấy một thanh trường kiếm dưới đất vung lên công tới, đạo sĩ lam bào không tránh né, phát nhẹ tay áo cuốn lấy thanh trường kiếm trong tay Nam Cung Bình.

Nào ngờ chiêu kiếm của Nam Cung Bình trông như thực song lại là hư, mũi kiếm khẽ rung động, cổ tay nghiêng nhanh sang trái, song mũi kiếm lại đâm sang bên phải.

Chiêu "Lưu vân thiên tự" của đạo sĩ lam bào chỉ cuốn lấy làn kiếm ảnh của Nam Cung Bình, trong khi ấy trường kiếm trong tay Nam Cung Bình đã nhắm yết hầu bên trái của lão đâm tới.

Đạo sĩ lam bào thật không thể nào ngờ được chàng thiếu niên này lại có kiếm pháp thông linh như vậy, vội phát mạnh tay áo và lùi nhanh ra sau năm bước.

Lão hòa thượng chau mày, ra chiều kinh ngạc nói:

- A di đà Phật, tiểu đàn việt đã học được bao lâu rồi ?

Nam Cung Bình xẵng giọng:

- Chẳng việc gì đến đại sư !

Đoạn lại lao tới xung kiếm tấn công đạo sĩ lam bào.

Lão hòa thượng nói:

- Thấy tiểu đàn việt tuổi trẻ thông minh lại có võ công như vậy nên lão nạp đã động lòng thương tiếc, nếu chịu đi theo lão nạp, mười năm sau hẳn không khó danh đề bảng vàng Ma Cung, hai mươi năm sau sẽ có thể tranh đoạt giải trạng nguyên hay bảng nhãn.

Nam Cung Bình danh giọng:

- Nam Cung Bình này đường đường là đấng trượng phu, chết cũng không đứng hàng ngũ với quần ma.

Lão hòa thượng giật mình:

- Nam Cung Bình ? Tiểu đàn việt là trưởng tử của Nam Cung trang chủ ư ?

Nam Cung Bình quát:

- Không sai !

Bát thần vung kiếm chém vào tay áo đối phương, song không cưỡng được, lùi sau ba bước.

Lão hòa thượng nghiêm mặt chậm rãi nói:

- Nam Cung đàn việt, lão nạp đã rộng lòng mển tài của lệnh lang, định đưa hết cả gia đình của thí chủ về đảo cùng hưởng phú quý, nhưng nếu thí chủ vẫn kiên trì giữ lấy ý mình, mà lão nạp lại không muốn số tài vật này lọt vào tay những lão già trên Chư Thần điện dùng làm điều ác, và bậc nhân tài như lệnh lang bị những lão già vô tri hồ đồ kia lợi dụng hôm nay không chừng, đành phải đại khai sát giới.

Nam Cung Thường Thứ chợt động tâm bỗng trầm giọng nói:

- Nhị đệ ! Bình nhi ! Dừng tay ngay.

Nam Cung Bình lập tức lạng người lướt trở về.

Lỗ Thiên Tiên cũng đã hơi thở hào hển, toàn lực công ra mấy quyền, bước lui sau lão nhân áo xanh, ba bước xoay, người lướt đến cạnh Nam Cung Thường Thứ, gần giọng nói:

- Đại ca tuyệt đối đừng nên xiêu lòng bởi lời lẽ của lão hòa thượng này, trên Quần Ma đảo thu nạp toàn những kẻ đại gian ác, còn trong Chư Thần điện đều là những hào sĩ nghĩa nhân trong võ lâm qui ẩn, điều khác không kể, nội bấy nhiêu cũng đủ rõ hai nơi Chư Thần và Quần Ma đâu thiện đâu ác rồi. Hôm nay việc đã như vậy thì chúng ta cũng đành liều mạng với bọn ma đầu này thôi.

Tư Mã Trung Thiên vung mạnh hai tay:

- Đúng vậy, liều thôi !

Nam Cung Thường Thứ thoáng chau mày nghiêm giọng:

- Hai nơi ấy ai thiện ai ác đều chỉ nghe theo lời đồn đại, chúng ta đâu thể qua đó mà khẳng định được.

Lão hòa thượng nhẹ gật đầu:

- A di đà Phật, lời lẽ của Nam Cung đàn việt quả là công bằng !

Nam Cung Thường Thứ trầm nét mặt:

- Tuy nhiên, lời giao ước của Nam Cung thế gia với Chư Thần điện đã hơn trăm năm, dù ai thiện ai ác tại hạ cũng không thể hủy ước của tổ tông, hôm nay tại hạ không còn sự lựa chọn nào khác, nhưng việc thắng bại cũng chưa biết chừng, Tư Mã tiêu đầu hiệp lực với nhị đệ tại hạ đấu với vị bằng hữu này, thắng bại mỗi bên chiếm nửa phần, vợ con tại hạ liên thủ cũng chưa hẳn thua bại vị đạo trưởng này, cho nên then chốt thắng bại ở đây là ở tại hạ với đại sư, nếu chúng ta mà phân thắng bại thì cục thế được khẳng định ngay.

Lão hòa thượng chấp tay:

- Sự phân tích của Nam Cung đàn việt cũng chẳng sai lệch lắm, nhưng võ công của thí chủ dứt khoát không phải là đối thủ của lão nạp.

Nam Cung Thường Thứ trầm giọng:

- Cục thế đã vậy thì chúng ta hà tất bắt chước hạng tiểu nhân tầm thường chém giết lẫn nhau ...

Lão hòa thượng nhướng mày ánh mắt, chớp động ngắt lời:

- Vậy là thí chủ định đơn độc tỉ thí với lão nạp ?

Nam Cung Thường Thứ gật đầu:

- Đúng vậy !

Lão nhân áo xanh bỗng lên tiếng:

- Cách ấy tuyệt đối không được ...

Lỗ Thiên Tiên vội nói:

- Đại ca hãy để tiểu đệ ra tay thì hơn !

Nam Cung Bình cũng vội nói:

- Có mặt hài nhi, đâu thể để cho phụ thân đích thân động thủ.

Lão hòa thượng mỉm cười:

- Lệnh đệ với lệnh lang đều sợ thí chủ bị thất thế nên đã có ý ngăn cản, đó cũng là lòng hiếu đệ của họ, thí chủ nên ...

Nam Cung Thường Thứ nghiêm giọng ngắt lời:

- Khi đã phân ra thắng bại thì sao ?

Rồi danh giọng như nắm chắc phần thắng:

- Nếu tại hạ thua bại, cả gia đình họ Nam Cung tùy ý đại sư xử lý.

Nhóm Lỗ Thiên Tiên vốn nhận thấy lão hòa thượng này võ công hẳn là cao thâm khôn lường, giờ đây không khỏi hết sức lấy làm lạ, song mọi người đều biết Nam Cung Thường Thứ cả đời thận trọng, không bao giờ làm điều thiếu chắc chắn, nên trong lòng tuy kinh nghi song thấy đều lặng thinh.

Lão hòa thượng đảo quanh mắt, cười ha hả nói:

- Lão nạp tuy có ý như vậy, nhưng ngặt nỗi hai vị bằng hữu của lão nạp chưa chắc đã bằng lòng.

Đạo sĩ lam bào và lão nhân áo xanh vẻ mặt đều thâm nghiêm, đồng thanh nói:

- Không bao giờ bằng lòng !

Nhóm Lỗ Thiên Tiên càng thêm thắc mắc, việc này rõ ràng có lợi cho họ, vậy mà hai người này lại kiên quyết từ chối.

Nam Cung Thường Thứ ngược mặt cười:

- Quả nhiên tại hạ đã đoán không lầm.

Lão hòa thượng biến sắc:

- Không lầm điều gì ?

Nam Cung Thường Thứ ngưng lời:

- Nghe đồn thuật dịch dung của Đắc Ý phu nhân tinh vi nhất thiên hạ, hôm nay được thấy quả là danh bất hư truyền, chỉ tiếc là phu nhân đã quên mất một điều.

Mọi người đều rung động cõi lòng, chỉ thấy lão hòa thượng chớp mắt nói:

- Quên mất điều gì ?

Nam Cung Thường Thứ mỉm cười:

- Phu nhân tuy luôn miệng nói toàn những lời của người xuất gia, song lại quên mất trên đầu của hòa thượng sao lại không có vết thọ giới, trong tay không có tràng hạt, hai tay luôn chấp lại, mình mặc áo cà sa mà chân lại mang giày văn sĩ, và điều không nên nhất là phu nhân tuy làm ra bộ mặt trang nghiêm song ánh mắt lại chớp lia lịa, đâu có vẻ gì là một vị cao tăng.

Thoáng ngưng, đoạn gằn giọng nói tiếp:

- Phu nhân tuy rất khôn khéo, hiểu biết mọi mặt, song nếu võ công cao hơn chút nữa thì tại hạ cũng không thể nào thăm dò ra được phu nhân là ai, đáng tiếc là phu nhân tự biết mình võ công kém cõi, trước sau vẫn không dám động thủ với tại hạ. Xem ra trong giới võ lâm, dẫu người nào có ngàn vạn xảo kỹ cũng không bằng được võ công thâm tuyệt.

Lão hòa thượng ngó ra hồi lâu, bỗng cười khanh khách:

- Tuy rằng bốn phu nhân đã đánh giá quá thấp trí tuệ của các người nên mới có sự sơ xuất như vậy, nhưng trang chủ khám phá ra được sự giả trang của bốn phu nhân cũng chẳng phải dễ dàng, trước tiên bốn phu nhân lẽ ra không nên mang ra sử dụng môn "Đặng phách ma âm, tiêu hồn tuyệt vũ" hãy chưa được thành thạo, để cho trang chủ đoán ra Đắc Ý phu nhân hẳn đang ở gần đây. Điều không nên nữa là bốn phu nhân đã giả dạng thành một hòa thượng, khắp trong thiên hạ hòa thượng nào mà có đôi mắt như vậy chứ ?

Vừa nói vừa đưa tay vuốt mặt, thoáng cái vị lão hòa thượng đạo mạo trang nghiêm đã biến thành một mỹ phụ trung niên diễm lệ tuyệt trần.

Nam Cung Thường Thứ nghiêm giọng:

- Phu nhân đã lộ chân tướng còn chưa chịu lui ra mau, chẳng lẽ quả muốn đổ máu ở đây thật ư ?

Đắc Ý phu nhân đảo mắt cười:

- Ba người đấu với năm quả hơi kém thế.

Giọng nói thị trong trẻo, hoàn toàn khác biệt với giọng già nua khi nãy.

Nam Cung Thường Thứ lạnh lùng ngắt lời:

- Phu nhân phân tích tình thế cũng rất là công bằng.

Đắc Ý phu nhân cười:

- Chỉ tiếc là Nam Cung trang chủ dù thông minh sáng suốt song cũng đã quên mất một điều.

Nam Cung Thường Thứ thoáng ngạc nhiên:

- Quên mất điều gì ?

Đắc Ý phu nhân cười khanh khách:

- Trang chủ đã quên mất Đắc Ý phu nhân ngoài tài dịch dung và thay đổi tiếng nói, còn có một tuyệt kỹ độc đáo ...

Nam Cung Thường Thứ tái mặt buột miệng:

- Dừng độc ... ?

Đắc Ý phu nhân cười đắc ý:

- Đúng vậy ! Trang chủ lại đoán đúng nữa, nhưng rất tiếc là đã quá muộn màng ...

Nam Cung Thường Thứ vội lùi sau một bước khẽ quát:

- Nín thở mau !

Đắc Ý phu nhân cười:

- Bốn phu nhân đã bảo muộn là muộn rồi, hiện các người đã hít phải độc khí vô vị vô hình của bốn phu nhân, không đây nữa giờ dù là Hoa Đà phục sinh cũng chẳng cứu được nữa.

Nam Cung Thường Thứ mặt trắng nhợt trầm giọng nói:

- Toàn những lời khoác lác, dù miệng lưỡi phu nhân có dẻo đến mấy cũng khó thể khiến người tin được.

Đắc Ý phu nhân đảo tròn mắt cười:

- Trang chủ tuy miệng nói cứng, song thật ra trong lòng thì sớm đã tin, đúng chẳng ? Bởi trang chủ từng nghe trên chốn giang hồ đồn đại đã lâu, "Như ý tán hồn vụ (sương)" của Đắc Ý phu nhân vô sắc vô vị, nếu không được uống thuốc giải từ trước, trong phạm vi ba trượng, bất kể người hay súc vật chỉ cần dính phải một chút là không

thể nào sống qua khỏi một giờ, chỉ đáng tiếc là loại sương độc ấy chưa thể tung ra xa được, sở dĩ bốn phu nhân phải cực khổ hóa trang thành một vị hòa thượng hiền từ đội mưa đến đây chính là để cho các người không kịp đề phòng thì mới dễ dàng thực hiện thủ đoạn.

Nghe giọng nói dịu ngọt và ánh mắt lúng liếng khêu gợi của Đắc Ý phu nhân, Nam Cung Bình bất giác liên tưởng đến Quách Ngọc Hà, chàng thầm nhủ:

- Những người đàn bà độc ác sao đều như vậy cả nhỉ ?

Bỗng nghe Lỗ Thiên Tiên quát lớn:

- Hay cho ả độc phụ, ta liều mạng với người !

Tư Mã Trung Thiên cũng cúi xuống nhặt ngọn thiết kích dưới đất, lão nhân áo xanh và đạo sĩ lam bào lập tức lạng người tới cản trước mặt họ.

Đắc Ý phu nhân lạnh lùng:

- Các người còn chưa chịu mau cầu xin bốn phu nhân, chẳng lẽ không còn muốn sống nữa sao ?

Tư Mã Trung Thiên liền chững người, sức nghĩ đến vợ con và cơ nghiệp.

Lỗ Thiên Tiên gắt giọng:

- Lão phu đã sống đủ lắm rồi !

Song quyền vung ra tới tấp. Đắc Ý phu nhân nhoẻn cười:

- Các hạ đã sống đủ, chẳng lẽ người khác cũng vậy hay sao ?

Lỗ Thiên Tiên song quyền chững lại, lùi sau ba bước, quét mắt nhìn, chỉ thấy Tư Mã Trung Thiên dáng vẻ thiếu nã. Nam Cung Thường Thứ mặt mày nghiêm lạnh, còn Nam Cung phu nhân thì buồn bã nhìn Nam Cung Bình.

Lỗ Thiên Tiên lạng người, thầm buông tiếng than:

- "Đành thôi ! Lỗ Thiên Tiên hỏi Lỗ Thiên Tiên, người cô thân một mình không vợ không con, tất nhiên là không bận tâm đến sự sống chết, còn người ta thì vợ con đầy đủ, làm sao giống như người được ? Hơn nữa, nàng đang sống hạnh phúc với chồng con, người đâu thể vì nhất thời nóng nảy mà làm hại nàng táng mạng được ?"

Phải biết tính tình ông thiên khích, tình cảm nồng nhiệt, nên mới thất vọng vì tình mà mai danh ẩn táng suốt hai mươi năm dài, trăm phương ngàn kế tạo được trăm vạn gia tài mà bản thân lại thiếu ăn kém mặc, nghĩ đến đây bất giác nghe lòng trống lạnh, buông thõng hai tay không nói gì thêm nữa.

Nam Cung phu nhân buồn bã nhủ than:

- "Lỗ lão nhị đã vì mình phải nín nhịn thật ra mình cũng đâu bận tâm đến sự sống chết, nhưng còn Bình nhi ... "

Đưa mắt nhìn sang Nam Cung Thường Thứ, hai vợ chồng ánh mắt chạm nhau, tâm ý tương thông, nhất thời đều bùi ngùi đau xót,

Nam Cung Bình lại thăm nhủ:

- "Mình tuy có ý định liều mạng, nhưng đâu thể khinh cử vọng động mà làm hại đến song thân, có điều vấn đề của đại ca Long Phi thì phải hỏi mới được."

Đoạn ngẩng lên lớn tiếng nói:

- Tại sao bà lại làm hại đại ca Long Phi tôi đến nông nỗi ấy, hiện giờ đại ca tôi ở đâu ?

Đắc Ý phu nhân mỉm cười:

- Chỉ cần người ngoan ngoãn vâng lời, tất nhiên bốn phu nhân sẽ cho người biết rõ về đại ca người.

Đoạn đảo quanh mắt nói tiếp:

- Hiện trời đã gần sáng, độc khí cũng sắp phát tác, các người đã không chiến lại cũng không hàng, chả lẽ muốn ở đây chờ chết thật.

Nam Cung Thường Thứ bỗng buông tiếng cười khẩy:

- Phu nhân khoan vội đắc ý, trong thiên hạ không thể có loại thuốc độc nào mà không giải được.

Đắc Ý phu nhân cười khanh khách:

- Khỏi phải nói, bốn phu nhân cũng biết trang chủ định rào đón hầu tìm ra lai lịch thuốc độc của bốn phu nhân, thú thật loại thuốc độc này khắp thiên hạ chỉ có hai nhà, nói cách khác khắp thiên hạ cũng chỉ có thuốc giải của hai nhà này là cứu chữa được thôi. Nhưng trong số, một nhà lại xa tận ngoài Quan Ngoại, lúc này dù có chấp cánh cũng không bay đi kịp.

Nam Cung Bình chột động tâm, Nam Cung phu nhân rầu rĩ nói:

- Thật ra phu nhân muốn chúng tôi như thế nào mới chịu ...

Chưa dứt lời bỗng nghe "chíp" một tiếng, một con chim sáo màu đen bay vút qua cửa sổ đậu trên góc một chiếc rương, hai cánh vỗ mạnh, nước mưa văng bắn, lại ngửa cổ kêu lên một tiếng nữa, con chim này tuy nhỏ, song dáng vẻ hết sức uy nghi.

Nam Cung Thường Thứ bỗng mừng rỡ:

- Đến rồi ! Đến rồi !

Con chim sáo liền vỗ cánh bay đến đậu lên vai Nam Cung Thường Thứ, bắt chước kêu lên:

- Đến rồi ! Đến rồi ...

Rồi thì ngoài bậc cấp bỗng vang lên "keng" một tiếng, nơi cửa sảnh lập tức xuất hiện một bóng người cao to dị thường, hệt như một hòn núi chắn cản mưa gió từ ngoài thổi vào.

Người có vóc dáng khôi vĩ ấy lại mặc một chiếc áo ấm cao quý, song rất cầu thả, bảy chiếc khuy chỉ cài có ba, ngực phanh rộng chắc và đầy lông lá, búi tóc cũng lòa xòa rối rắm. Dưới trán là đôi mày rậm rì và sắc như hai thanh kiếm, mắt trái được che bởi một cái chụp đen, càng làm cho mắt phải nổi bật hơn, tay trái uể oải buông thẳng xuống đầu gối, tay phải chống một cây nạng sắt đen nhánh, chân phải đã bị cụt mất, ánh mắt sáng quắc chỉ cần quét thoáng qua, mọi sự trên cõi đời dường như không thể thoát khỏi. Thế nhưng mí mắt y lại uể oải buông rủ xuống, dáng vẻ ấy lại càng làm cho con người vạm vỡ ấy nổi bật hơn.

Lập tức mọi người hiện diện đều tập trung ánh mắt về phía người mới xuất hiện.

Đắc Ý phu nhân giật nảy mình, ánh mắt lập tức lộ vẻ kỳ dị.

Con chim sáo kêu lên "chíp" một tiếng bay về đậu lên vai y.

Nam Cung Thường Thứ thoáng ôm quyền nói:

- Chờ đợi đại giá đã lâu, xin mời vào !

Người nọ chậm chậm gật đầu:

- Đây là lệnh lang phải không ?

Vụt nhìn vào mặt Nam Cung Bình, ánh mắt rục lên, đoạn lại cúi xuống, đưa tay vuốt chiếc cằm nhăn nhui, mắt hấp him nói:

- Khá lắm ... quả là một trang hảo hớn.

Đắc Ý phu nhân rón rén thụt vào trong góc tối, hai tay rụt vào trong tay áo.

Đạo sĩ lam bào và lão nhân áo xanh đứng chờ dẫn, mặt nghiêm nặng, mắt không chớp nhìn lão nhân độc nhãn.

Lão nhân độc nhãn hờ hững mỉm cười, chẳng thèm quay đầu lại, chậm rãi nói:

- Đừng hoài công, "Như ý tán hồn vụ" chẳng làm gì được lão phu đâu.

Đắc Ý phu nhân giật mình, liền buông tay xuống, lão độc nhãn chống nạng sắt xuống đất "keng" một tiếng, thân hình kèn càng chậm rãi đi vào, gật gù nói:

- Hay lắm, đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi ...

Con sáo cũng bắt chước kêu lên:

- Hay lắm, hay lắm ...

Đạo sĩ lam bào và lão nhân áo xanh cùng nhanh chóng nháy mắt ra hiệu, lén lút từ sau lưng lão độc nhãn lao tới.

Lão độc nhãn không hề quay lại, khẽ quát:

- Không được động đậy !

Đạo sĩ lam bào và lão nhân áo xanh tay đã vươn ra, song lập tức chững lại ngay.

Lão độc nhãn chậm chậm quay lại, cười biếng nhác nói:

- Cách biệt bao năm, sao hai người vẫn hay làm những điều lén lút thậm thụt như thế này.

Đạo sĩ lam bào cười khan:

- Cách biệt bao năm, chẳng qua bần đạo muốn chào hỏi cố nhân đó thôi, lẽ nào lại có ý ám toán ?

Lão độc nhãn nhắm mắt lại:

- Thôi được ...

Đưa tay vuốt lông chim sáo, nói tiếp:

- Hai người cũng đã tìm đến Quần Ma đảo, vậy hôm nay đến đây hẳn là để chống đối lão phu, đúng chẳng ?

Lão nhân áo xanh lên tiếng:

- Không sai !

Trở bộ lùi sau một bước, ánh mắt gườm gườm nhưng không dám động đậy.

Lão độc nhãn ném cho y cái nhìn ơ hờ, nhếch môi cười khinh bỉ, quay lại nói:

- Nam Cung trang chủ, tài vật đã chuẩn bị đầy đủ và lệnh lang đã có mặt, nếu có rượu ngon hãy mang ra hai hũ, uống song rồi lên đường.

Lão nhân áo xanh gằn giọng:

- Ta biết người chẳng xem bọn ta vào đâu, nhưng hôm nay nếu muốn đưa những chiếc rương này ra khỏi đây, thật còn khó hơn lên trời.

Đạo sĩ lam bào cười khanh khách:

- Võ công của hai ta tuy không bằng người, nhưng với hai chọi một, chưa chắc người đã chiếm được phần thắng, và lại ... hắc hắc ! Gia đình họ Nam Cung không chừng cũng đứng về phía bên này.

Lão độc nhãn không mở mắt, chậm rãi nói:

- Hai người không nói thì lão phu cũng biết, nhưng vị đại cô nương nếu hôm nay không ngoan ngoãn trao thuốc giải ra, còn muốn sống rời khỏi Nam Cung sơn trang hay sao ?

Đắc Ý phu nhân biến sắc, song cười khúc khích nói:

- Ôi chà, tôn giá không muốn tôi đi thì tôi đi theo tôn giá vậy !

Lão độc nhân cười ơ hờ:

- Được được ... Vô Đầu Ông, Hắc Tâm Khách, hai người hãy mau bắt lấy y thị đem lại đây để lão phu cho y thị được thoải mái.

Tư Mã Trung Thiên thốt người, thì ra hai người này lại là Vô Tâm Song Ác, thảo nào võ công tinh tuyệt và thủ đoạn tàn ác thế này.

Phong Trần Tam Hữu cũng thoáng biến sắc mặt, chỉ Nam Cung Bình là sinh sau đẻ muộn nên không biết lai lịch của Vô Tâm Song Ác, kẻ tanh máu nhất trên chốn giang hồ trong trăm năm qua.

Lão nhân áo xanh Vô Đầu Ông cười sắc lạnh:

- Hai ta bắt lấy y thị cho người ư ? Hắc hắc ... Sau khi người vào Chư Thần điện, sao nói năng điên khùng thế này ?

Lão độc nhân lạnh lùng:

- Chả lẽ hai người đã chán sống rồi, không cần đến thuốc giải nữa hay sao ?

Vô Đầu Ông và Hắc Tâm Khách cùng biến sắc, đồng thanh nói:

- Người nói sao ?

Lão độc nhân cười ha hả:

- Thì ra hai người còn chưa hay biết ... Thôi được lão phu hỏi hai người, hai người đã gửi thuốc giải trước chưa ?

Vô Tâm Song Ác thốt người, mặt mày tái mét, lão độc nhân cười to nói:

- Hai người tưởng đâu y thị chỉ hù dọa gia đình họ Nam Cung chứ thật ra không hề sử dụng sương độc, chỉ bởi hai người cũng không biết y thị đã tung chất độc tự bao giờ, đúng không nào ?

Hắc Tâm Khách mặt càng tái ngắt, những vết sẹo trên mặt Vô Đầu Ông ánh lên ghê rợn.

Đắc Ý phu nhân cười khê:

- Đừng nghe y nói bừa !

Song nghe tiếng cười khê run rẩy, Vô Tâm Song Ác cùng quay phắt lại, Vô Tâm Khách gằn giọng:

- Phu nhân đã rải sương độc thật ư ?

Đắc Ý phu nhân mặt mày xám ngắt:

- Có ... đâu có ...

Vô Đầu Ông từng bước sấn tới, gần giọng:

- Đưa thuốc giải đây !

Lão độc nhân như đã cười mệt, nghiêng người dựa vào đồng rương, chậm rãi nói:

- Thuốc giải thật khi gửi vào sẽ liên tiếp hất hơi bảy cái, người đừng để cho y thị lừa gạt đấy.

Đắc Ý phu nhân thoái lui, giọng sợ hãi:

- Y ... y nói láo đấy ...

Vô Đầu Ông nghiêng răng gay gắt:

- Thị mà không đưa thuốc giải thật ra, ta sẽ xé xác thị ra muôn mảnh.

Đắc Ý phu nhân thất sắc:

- Để tôi ... đưa cho ...

Thò tay vào lòng, bất thần vung tay, mười mấy đóm sáng bay vút ra, đồng thời lệ làng tung mình vọt qua cửa sổ.

Hắc Tâm Khách phát tay áo, Vô Đầu Ông hai tay vung vẩy, ám khí đều bị đánh văng, chân vẫn không dừng, quát lớn:

- Chạy đâu cho khỏi !

Rồi cũng phóng qua cửa sổ đuổi theo, một đóm sáng khác bay về phía Nam Cung Bình, chàng liền đưa tay toan bắt lấy để xem thử đó là môn ám khí gì.

Bỗng cảm thấy cổ tay tê dại, "keng" một tiếng, đóm sáng văng bay ra xa, lão độc nhân chẳng rõ từ bao giờ đã đến bên cạnh, hai ngón tay trái gõ nhẹ vào cổ tay chàng, tay phải vung nặng sắt lên đánh văng đóm sáng kia, thân hình kình càng là thế, song thân pháp lại nhanh khôn tả.

Nam Cung Bình thoáng ngẩn người, lão độc nhân lại trở về với dáng vẻ lười nhác uể oải, cà nhắc quay về chỗ cũ, dựa người vào đồng rương, chậm rãi nói:

- Món đồ chơi đó không động vào được.

Nam Cung Bình ngỡ ngác:

- Không động vào được ư ?

Lão độc nhân đưa tay sờ cằm, cười hề hề nói:

- Vị đại cô nương kia tuy không có khả năng thi triển phẫn độc sương, nhưng về ám khí thì tuyệt độc khôn cùng, không động vào được, cái chân của lão phu chính là

đã bị ám khí của chồng thị phóng trúng vào, lúc hỏa thiêu Vạn Thú sơn trang suýt chút nữa thì phải toi mạng, cuối cùng đành phải chặt bỏ.

Mọi người đều kinh hãi, Tư Mã Trung Thiên buột miệng:

- Tôn giá nói sao ?

Lão độc nhãn ánh mắt thoáng lộ vẻ mai mỉa, cười nói:

- Trên cõi đời làm gì có loại thuốc độc vô sắc vô vị, lại có thể tung ra mà kẻ khác hoàn toàn toàn không hay biết, nếu có thật như vậy thì vị đại cô nương ấy đã hoành hành khắp thiên hạ rồi.

Lão quét mắt thoáng nhìn qua gương mặt ngơ ngẩn của mọi người, đoạn nói tiếp:

- "Như ý tán hồn vụ" chẳng qua chỉ là loại khói độc nhạt màu, mắt vẫn có thể trông thấy được, lão phu đã được lĩnh giáo từ lâu rồi. Khi này lão phu nói vậy chẳng qua là để cho chúng cấu xé lẫn nhau, cho vị đại cô nương kia ném thử độc hình rút gân lột da của Vô Tâm Song Ác ... Ha ha, y thị lấy ở đâu ra được thuốc giải làm cho người ta hắt hơi bảy cái ? Nhưng có điều ... vị đại cô nương ấy cũng chẳng phải dễ trêu, rốt cuộc chỉ e Vô Tâm Song Ác cũng phải thiệt thân.

Tiếng cười nhạo báng của lão vang vọng trong đại sảnh, khiến bầu không khí lập tức trở nên có phần sinh động.

Tư Mã Trung Thiên nhướng mày, ngược mặt cười nói:

- May thay, lão phu suýt nữa đã bị y thị đối gạt rồi.

Lão độc nhãn ném cho Tư Mã Trung Thiên cái nhìn khinh bỉ, lạnh lùng nói:

- Nếu là người không sợ chết thì thị đâu có đối gạt được.

Tư Mã Trung Thiên thoáng ngớ người, đoạn quát lớn:

- Chả lẽ tôn giá không sợ chết ư ?

Lão độc nhãn trầm giọng:

- Ai bảo lão phu không sợ chết ? Kẻ không sợ chết đều gốc ghéch cả.

Tư Mã Trung Thiên thừ ra một hồi, đoạn buồn bã cúi mặt lẩm bẩm:

- Tôn giá quả là không sợ chết ... bằng không đâu dám đơn thân đêm xông vào Vạn Thú sơn trang, hỏa thiêu bách thú, hạ gục Phục Thủ Sơn Quân ...

Lão độc nhãn ngửa mặt cười:

- Đó chỉ là lúc thiếu niên, nhưng bây giờ càng già càng gian xảo, hôm nay lão phu cũng chẳng muốn liều mạng động thủ, đành chỉ giở chút thủ đoạn và gian kế.

Nam Cung Thường Thứ mỉm cười:

- Tại hạ tuy sớm biết các hạ võ công kinh người, song không ngờ tiền bối lại là Phong Mạn Thiên đại hiệp, và càng không ngờ sau đại hội Hoàng Sơn, Phong đại hiệp đã quy ẩn suốt bao năm mà lại còn trên nhân thế.

Phong Mạn Thiên cười:

- Sau đại hội Hoàng Sơn, giới giang hồ tưởng đâu là những lão quái vật kia thủy đều đã chết sạch, chỉ còn lại hai người Thần Long và Đơn Phụng, chứ nào biết những lão già mà không chết ấy hãy còn rất nhiều trên nhân thế, nhưng đại đa số đã đến Chư Thần và Quần Ma, nghiêm chỉnh mà nói, cũng chẳng khác nào đã chết.

Nam Cung Bình sững sốt:

- Phong đại hiệp chính là người mà giới võ lâm đã gọi là "Mạo Hiểm Quân Tử, Trường Tiểu Thiên Quân" phải không ?

Phong Mạn Thiên ngửa mặt cười:

- Đó chẳng qua là giới giang hồ đã gọi bừa thôi, lão phu đâu phải là "quân tử" mà chỉ là một tiểu nhân đích thực thôi.

Khi cất tiếng cười, toàn thân lão đều tràn đầy sức sống, lúc ngưng cười lại trở nên uể oải chán chường. Lúc này mưa gió đã ngưng, bên ngoài đã lờ mờ sáng.

Nam Cung Thường Thứ và Lỗ Thiên Tiên nhặt lấy số châu báu vung vãi dưới đất tập trung lại, bỏ trở lại vào trong hai chiếc rương khi nãy đã bị bung nắp.

Nam Cung phu nhân mang ra một hũ rượu ngon và một chiếc áo khô, rượu ngon trao cho Phong Mạn Thiên, áo khô đưa cho Nam Cung Bình thay đổi, bầu không khí vốn ngập đầy sát cơ trong đại sảnh, giờ lại trở nên xốn xang bùi ngùi của cuộc chia ly.

Phong Mạn Thiên và Lỗ Thiên Tiên lẳng lặng đối diện nhau không ngừng nốc rượu, con sáo nhỏ cũng thè lưỡi liếm rượu trên mép ly, hai người một chim trong chốc lát đã uống cạn hũ rượu ngon.

Phong Mạn Thiên đưa tay vỗ vai Lỗ Thiên Tiên, cười híp híp nói:

- Tửu lượng khá lắm !

Lỗ Thiên Tiên cười to:

- Tửu lượng của các hạ chẳng kém, thật Lỗ Thiên Tiên chẳng hiểu nổi vì lẽ gì các hạ lại đến ở trong Chư Thần điện, ở ngoài đời uống rượu chẳng vui thú hơn ư ?

Vẻ mai mỉa trong mắt Phong Mạn Thiên vụt tắt, ngửa mặt thừ ra một hồi, bỗng đứng phất dậy, lẩm bẩm:

- Vui thú, vui thú lắm ... Ôi ! Trọn cõi đời đâu có buổi tiệc nào là không tàn, trời đã sáng rồi, lúc này không đi còn chờ đến bao giờ.

Nam Cung phu nhân rung người, giọng xót xa:

- Đi ngay bây giờ ư ?

Phong Mạn Thiên nói:

- Thừa lúc lũ khốn khiếp ấy chưa quay trở lại, đi sớm để khỏi phiền phức.

Nam Cung phu nhân buồn bã đưa mắt nhìn Nam Cung Bình, đoạn nói:

- Dưới hầm còn có vài hủ rượu ngon nữa, Phong đại hiệp uống rồi hẳn đi.

Phong Mạn Thiên sụp mắt xuống, trầm giọng:

- Rượu rồi cũng có lúc uống hết, người cuối cùng rồi cũng phải ra đi, phu nhân bảo có đúng không ?

Nam Cung phu nhân im lặng một hồi, đoạn chậm chậm gật đầu nói:

- Cuối cùng rồi cũng phải ra đi ...

Từ từ đưa tay ra cài một chiếc khuy áo cho Nam Cung Bình, nói tiếp:

- Bình nhi, hãy tự bảo trọng lấy thân, phải lễ phép với Phong lão tiên bối.

Phải biết trên cõi đời lòng từ mẫu nào cũng vậy, trước khi xa rời con yêu càng kéo dài thời gian càng tốt ...

Nam Cung Bình tuy nước mắt ràn rụa, song vẫn gượng cười nói:

- Hải nhi đâu phải mới xa nhà lần đầu, trên đường tự sẽ thận trọng.

Lỗ Thiên Tiên ngoảnh đi nơi khác, không đành lòng nhìn cảnh tượng nào lòng ấy nữa.

Tư Mã Trung Thiên cúi đầu ngồi trên ghế dựa, lúc này nếu có người trông thấy, chẳng ai tin đây chính là Thiết Kích Hồng Kỳ danh lừng Trung Nguyên.

Nam Cung phu nhân tay run run, một chiếc khuy áo mà tưởng chừng không bao giờ cài được xong.

Nam Cung Bình chợt cảm thấy lưng bàn tay lạnh lạnh, chàng không cần nhìn cũng biết chắc đó chính là nước mắt của người mẹ hiền.

Chàng chợt nghe nhiệt huyết dâng lên đến cổ họng, bỗng lớn tiếng nói:

- Mẹ đừng lo, con thề nhất định sẽ quay trở về.

Lỗ Thiên Tiên bỗng vỗ mạnh tay lên vai, lớn tiếng:

- Khá lắm, có chí khí ! Trên cõi đời có chuồng nào dù kiên cố đến mấy cũng không thể nào giam hãm được quyết tâm của trí nam nhi có chí khí, Phong đại hiệp bảo có đúng không ?

Phong Mạn Thiên uể oải mở mắt ra:

- Phải không ? Không phải ? Phải không ?

Lỗ Thiên Tiên ngớ người, bỗng cũng thở dài nói:

- Phong đại hiệp, những chiếc rương kia, hai người làm sao vận chuyển được ?

Phong Mạn Thiên trầm ngâm:

- Các vị phải chăng muốn đưa một đoạn đường ? Cũng được, đưa tiễn một đoạn đường ...

Đoạn ngựa mặt cười nói tiếp:

- Dầu tiễn đưa ngàn dặm thì cuối cùng cũng phải chia tay, nhưng tiễn thêm một đoạn đường cũng tốt, Nam Cung trang chủ bảo có phải không ?

Nam Cung Thường Thứ quét mắt nhìn quanh, đoạn buồn bã nói:

- Chẳng hay Tư Mã huynh có thể ở tạm lại đây, chờ tân chủ nhân đến rồi hẳn ra đi được chăng ?

Tư Mã Trung Thiên chậm chậm gật đầu:

- Xin Nam Cung huynh cứ yên tâm, tiểu đệ tuy đã già, nhưng việc vặt vãnh ấy cũng còn làm được.

Nam Cung phu nhân nhoẻn cười:

- Vậy thì làm phiền Phong đại hiệp quá !

Chiếc khay áo lập tức được cài xong ngay.

Tư Mã Trung Thiên đưa mắt nhìn ra ngoài nói:

- Tiểu đệ nguyên có một cỗ xe ngựa ở ngoài sơn trang tiếp ứng, giờ chẳng hiểu có còn đó hay không ?

Lỗ Thiên Tiên đứng phắt dậy sốt sắng:

- Để Lỗ Thiên Tiên này đi cho.

Liền thì phi thân phóng vút đi, Nam Cung Bình vội nói:

- Nhị thúc chờ tiểu đệ với !

Lập tức phi thân theo sau, hai người sóng vai nhau phóng đi trên đường núi, chỉ thấy mặt đất ngổn ngang kiếm gãy đao tàn, xác chết nằm rải rác trong cỏ dại, máu đã bị nước mưa gội sạch.

Hai người không khỏi nghe lòng bồi hồi xốn xang, không hẹn cùng thả chậm bước, quay nhìn quanh quất, có mấy con ngựa vô chủ cột nơi bìa rừng, đang vô tư gặm cỏ một cách ngon lành.

Nam Cung Bình ngược mắt hít vào một hơi không khí trong lạnh và ẩm ướt, cùng Lỗ Thiên Tiên bước vào trong rừng. Đột nhiên, trong bụi cỏ ngoài xa vang lên những tiếng rên la thảm thiết, hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng tung mình phóng đi, chỉ thấy hai cây bạch dương lá cành tan tác, thân cây như bị người dùng nội gia chân lực

cao cấu, vết ngón tay chằng chịt. Lớp cỏ dưới đất cũng bị giày xéo một khoảng rộng, hai người ngưng thần chậm chậm bước tới, bỗng nghe một tiếng cười thảm thiết, hai bóng vụt đứng lên trong bụi cỏ.

Nam Cung Bình giật mình, khẽ quát:

- Ai đó ?

Vừa dứt tiếng đã nhận ra hai người ấy chính là Vô Tâm Song Ác, chỉ thấy họ áo quần xốc xếch, mình đầy cỏ dại, dường như đã từ dưới gốc cây lăn tới, mặt đầy vết nhăn, hai mắt lòi ra ngập đầy hung quang.

Nam Cung Bình và Lỗ Thiên Tiên tuy gan dạ nhưng trông thấy dáng vẻ của hai người này cũng không khỏi rợn người, lòng bàn tay vả mồ hôi lạnh.

Vô Đầu Ông cười ghê rợn, gào to:

- Thuốc giải ... thuốc giải ... đưa thuốc giải đây ...

Hai tay dang ra lao bổ tới. Nam Cung Bình kinh hãi lùi bước, ngờ đâu Vô Đầu Ông vọt người lên giữa chừng thì đã ngã lăn kên xuống đất.

Hắc Tâm Khách hét vang:

- Hãy đền mạng cho ta !

Vừa vung tay lên lại cũng lộn nhào ngã lăn ra, nhưng có một luồng sáng đen bay về phía Nam Cung Bình, đòn cuối cùng trước khi chết quả là mạnh khủng khiếp.

Nam Cung Bình vội nghiêng người chuyển bước, chỉ nghe một làn gió thơm vút qua bên tai, kinh phong mạnh đến đổi tạt vào tai đau nhói.

Luồng sáng đen tiếp tục bay đi xa, chạm vào thân một ngọn cây, thì ra là một chiếc hộp ngọc.

Nam Cung Bình và Lỗ Thiên Tiên ngưng thần giới bị, hồi lâu thấy Vô Tâm Song Ác bỗng im hơi lặng tiếng, hai mắt lòi ra ngoài trông hết sức thê thảm.

Lỗ Thiên Tiên đưa mắt nhìn chiếc hộp vuông, thở dài nói:

- Đắc Ý phu nhân quả là tàn độc, đưa hộp thuốc độc đó ra mà lại bảo là thuốc giải, Vô Tâm Song Ác mặc dầu hết sức gian xảo, nhưng vì thấy thị sau khi bị tra khảo mới bắt buộc phải trao ra, tưởng đâu không thể giả được, vừa gửi vào là mắc hợm ngay.

Ông lịch lăm giang hồ, tuy chưa chứng kiến tận mắt, song suy đoán cũng chẳng sai trật, có điều là không biết Vô Tâm Song Ác trước khi gửi đã bắt buộc Đắc Ý phu nhân gửi thử, thấy Đắc Ý phu nhân vô sự, hai người mới giành nhau gửi.

Nào ngờ Đắc Ý phu nhân lại thềm cười khẩy:

- "Dầu các người gian xảo đến mất cũng phải mắc lừa lão nương thôi !"

Thì ra y thị đã gửi thuốc giải từ trước rồi. Nguyên số độc phẩn trong hộp nếu là tung vào trong gió, có thể giết chết hàng trăm mạng người, chỉ cần gửi vào một chút là khó bảo toàn tính mạng, huống hồ Vô Tâm Song Ác lại sợ gửi không đủ, một hộp phẩn độc cơ hồ bị hai người hít hết, dù hai người có nội công tuyệt đỉnh cũng không thể nào chịu nổi.

Thế là liền ngã lăn ra đất, chất độc công tâm, đau nhức như là bị hàng ngàn mũi tên đâm vào mình, đến đổi lăn lộn trên mặt đất, cào cấu loạn xạ như kẻ điên, vết cào trên thân cây kia cùng với bãi cỏ bừa bộn chính do hai người đã gây ra khi độc phát, còn Đắc Ý phu nhân thì đã thừa cơ lén mất.

Vô Tâm Song Ác tuy tay đầy máu tanh, song Nam Cung Bình thấy họ chết một cách thê thảm như vậy cũng không khỏi chạnh lòng, bèn bẻ ít nhánh cây qua loa phủ lên thi thể của họ, đoạn lập tức ra khỏi rừng, tìm vài con ngựa khỏe mắc vào cổ xe ở ngoài sơn trang, vội vã quay về nhà.

Chỉ thấy Nam Cung Thường Thứ, Nam Cung phu nhân và Tư Mã Trung Thiên đang cùng chấp tay sau lưng đứng trên bậc cấp, người nào cũng ra vẻ đau buồn. Đêm tối rồi cũng qua đi, ánh nắng lại hiện đến, song những người đã chết sẽ không bao giờ quay trở lại.

Thế là mọi người xúm nhau khiêng hết rương lên xe. Lỗ Thiên Tiên nhật lại chiếc bao bố mà hôm qua đây ông còn quý hơn tính mạng, chiếc bao cũng bê bết máu, ông định biếu cho Nam Cung Bình, song Nam Cung Bình đã từ chối, ngoài Nam Cung Bình ra, người khác lại càng không nhận.

Lỗ Thiên Tiên cười cay đắng lắc đầu nói:

- Những cái trong chiếc bao này đã tổn hết mấy mươi năm tâm huyết của ta, nào ngờ giờ biếu cho người khác cũng chẳng được.

Tư Mã Trung Thiên bịn rịn từ biệt mọi người, thần sắc càng thêm buồn rầu, sau cùng bồng nắm tay Nam Cung Bình, thở dài nói:

- Sắc đẹp rất là nguy hiểm, hiền diệt hãy nhớ kỹ đừng quên.

Ông vẫn không quên những lời dèm pha của Quách Ngọc Hà, Nam Cung Bình ngơ ngẩn, đoạn gật đầu vâng dạ, song không hiểu được hàm ý của Tư Mã Trung Thiên.

Tư Mã Trung Thiên lòng đầy chán ngán, tráng khí tiêu tan, không muốn nói gì nữa, đưa mắt tiễn đưa cỗ xe ngựa lên đường, khuất dần trong mưa gió lạnh lùng, chợt nghĩ đến cuộc đời mình cũng chẳng khác nào như vậy.

- o O o -